

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **mjr. JUDr. P. D.**, *zastúpeného advokátom JUDr. L. F.*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu č. SLV-887/2008 zo dňa 5.marca 2009, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/59/2009-105 zo dňa 14.mája 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/59/2009-105 zo dňa 14. mája 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 4 S 59/2009-105 zo dňa 14.mája 2010 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-887/2008 zo dňa 5.marca 2009, ktorým bol potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 754 zo dňa 5.januára 2006. Na základe uvedeného personálneho rozkazu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa

ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.) na tom skutkovom základe, že žalobca v čase od 24.novembra 2005 do 8.decembra 2005 v miestnosti č. X. budovy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vykonal bez súvisu so svojou služobnou činnosťou lustrácie motorových vozidiel v celkovom počte 172. Uvedené lustrácie vykonával pomocou služobnej techniky v databáze informačného systému centrálnej evidencie motorových vozidiel, pričom na vstup do databázy neoprávnene použil aj prístupové heslá ďalších príslušníkov Policajného zboru V. K. a JUDr. M. P. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd mal zo spisového materiálu preukázané, že u žalobcu boli naplnené dôvody na jeho prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa citovaných ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. Poukázal na prepisy obrazových záznamov z kancelárie č. X., zvukové záznamy telefonických hovorov žalobcu z pevnej telefónnej linky, prepisy krátkych textových správ prijímaných a odosielaných z mobilného telefónu č. X. v čase od 25.novembra 2005 do 8.decembra 2005. Z týchto dôkazných prostriedkov vyplýva, že v daných dňoch žalobca vstupoval prostredníctvom počítača do informačného systému centrálnej evidencie motorových vozidiel. Robil si z evidencie výpisy a informácie, ktoré získal, poskytoval prostredníctvom SMS správ neznámej osobe. Záznam z informačno-technického zariadenia o prehliadaní v systéme sa zhoduje s prehliadanými údajmi a údajmi prijímanými a odosielanými prostredníctvom SMS správ z mobilného telefónu č. X. Zo šetrenia vykonaného pánmi S. a K. bolo zistené, že mobilný telefón č. X. sa nachádzal v osobnej taštičke žalobcu a bol žalobcom používaný. Z uvedeného vyplýva, že v inkriminovaných časoch v termíne od 25.novembra 2005 do 8.decembra 2005 sa pri počítači, z ktorého bola vykonávaná lustrácia vozidiel, nezdržovala iná osoba ako žalobca, a to ani JUDr. P., ktorý bol na dovolenke, ani V. K., ktorých heslá boli použité na vstup do tejto evidencie. Súd považoval námietkou žalobcu, že medzi obrazovým a telekomunikačným záznamom existuje časový nesúlad 3 až 7 minút, za účelovú, pretože predmetné záznamy neboli časovo zosynchronizované z dôvodu rozdielneho časového nastavenia prevádzkovateľom. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že vyhotovené záznamy nezodpovedajú skutočnosti, prípadne, že lustráciu vykonal a využil ju za účelom plnenia svojich služobných povinností. Naopak, sám žalobca pri výsluchu dňa 9.decembra 2005

potvrdil, že pomáhal svojej rodine a blízkym priateľom zistiť z evidencie motorových vozidiel, či vozidlo, o ktorého kúpu majú záujem, nepochádza z trestnej činnosti, či nie je na lízing. Na požiadanie nadriadených im však nevydal mobilný telefón č. X., nepriznal, že používa SIM kartu s týmto číslom.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca bol dňa 22.apríla 2004 riadne oboznámený s nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 23/2004 o prevádzke informačného systému centrálna evidencia vozidiel. Podľa článku 10 ods. 2 tohto nariadenia ministra vnútra užívateľ zisťuje v centrálnej evidencii vozidiel len údaje potrebné pre služobnú činnosť, Odovzdanie údajov z centrálnej evidencie vozidiel neoprávnených subjektom je neprípustné. Na vstup do centrálnej evidencie vozidiel užívateľ používa prihlasovacie meno a heslo.

Krajský súd sa vysporiadal aj s námietkou žalobcu o súbehu administratívneho konania a trestného stíhania žalobcu pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona na skutkovom základe, že žalobca v čase od 24.novembra 2005 do 8.decembra 2005 ako príslušník OBKOK UIS PZ v služobných priestoroch budovy vykonal prostredníctvom služobného počítača v databáze lustrácie motorových vozidiel evidenčných čísel v celkovom počte 172 a to na základe požiadavky doposiaľ neustálenej osoby prostredníctvom mobilného telefónu nevidovaného v sieti mobilného operátora T-Mobile, ktoré boli zasielanie prostredníctvom SMS správ na jeho taktiež nevidovaný mobilný telefón v sieti mobilného operátora T-Mobile, čím hrubo porušil základné povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a/, písm. f/ a písm. g/ zákona č. 73/1998 Z.z. a porušil nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky čiastka 23/2004 zo dňa 13.apríla 2004, čl. 10 ods. 1, ods. 2. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad rozhodnutia sp. zn. Sž-o-NS 53/03, 4 Sž 67-68/2001, 1 Sž 15/2004 (R 46/2006), podľa ktorých konanie o prepustení policajta zo služobného pomeru nemožno zamieňať s trestným konaním a toto konanie nezávisí od výsledku trestného konania. Ak sú však pre účely administratívneho konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. s prihliadnutím na výsledky ich vykonania v trestnom konaní (napríklad výsluch svedka, ktorý nebol vykonaný v administratívnom konaní). Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne

voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V správnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nepostačujú svojou formou pre účely trestného konania.

Krajský súd zdôraznil aj to, že predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky, ktoré sú vznesené v žalobe a ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému správneho rozhodnutiu, s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací správny orgán vysporiadať vo svojom rozhodnutí. Inak by súdne preskúmovacie konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho správneho konania. Z tohto dôvodu sa krajský súd nezaoberal námietkou žalobcu ohľadom nezákonnosti zabezpečenia dôkazných prostriedkov, nepresnej formulácie zápisnice z 9. decembra 2005.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie; uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca uviedol, že namietal nezákonnosť zabezpečenia dôkazných prostriedkov (informačno-technických prostriedkov ako je uvedené v druhom odseku PR MV SR č. 754/2006, s. 2), ktoré boli použité ako rozhodujúce pre rozhodnutie správneho orgánu, a s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil prvostupňový súd. Súd ich zákonnosť žiadnym spôsobom nepreskúmal, čo uviedol aj v odôvodnení rozsudku na strane 9, odseky 2 a 3. Súd prvého stupňa si tieto nezákonné dôkazy v plnom rozsahu osvojil a vychádzal z nich; v tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky č. R 39/1999, podľa ktorého ak účastník občianskeho súdneho konania navrhne na preukázanie svojich tvrdení dôkaz, ktorý bol vykonaný alebo získaný v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a ktorého vykonaním alebo získaním došlo k porušeniu práv inej fyzickej alebo právnickej osoby, súd taký dôkaz ako neprípustný nevykoná. Žalobca tvrdí, že vo veci ide o vec s pracovnoprávnym prvkom, krajský súd svojím postupom porušil ustanovenie § 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, keď vec neprerokoval v súlade so zásadou plnej jurisdikcie, ktorá umožňovala vyhodnotiť uvedené dôkazy ako nezákonné. Nezákonnosť získania týchto dôkazných prostriedkov bola deklarovaná aj v uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 To 14/2009. Žalobca označil judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 67-68/2001 za prekonanú; podľa súčasnej rozhodovacej praxe je zásadne prípustné uplatniť v správnej žalobe aj právne námietky, ktoré neboli vznesené v správnom odvolacom konaní (Števček, Ficová. Občiansky súdny poriadok, Komentár. Praha: C. H.

Beck, 2009, s. 750). V konaní nebolo preukázané, z akého počítača a ktorá osoba lustrovala v centrálnej evidencii motorových vozidiel, nakoľko nebola zistená IP adresa a ani miesto vstupu do uvedenej databázy. Vyplýva to zo správy správcu systému centrálnej evidencie motorových vozidiel, podľa ktorej IP adresy počítačov neboli zaznamenané, teda pod uvedenými heslami mohol lustrovať ktokoľvek a kedykoľvek z počítača napojeného na systém CEMVO MV SR. Krajský súd sa nezaoberal ani tým, že nebolo objektívne a nespochybniteľne preukázané, že by žalobca vôbec mal predmetný mobilný telefón č. X., čo bolo spochybnené aj rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23 Tov 14/2009-1367 zo dňa 20.októbra 2009. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 143/2004, 3 Sž 183/2004. Podľa žalobcu doteraz zistený skutkový stav neobstojí a nemôže tvoriť podklad pre rozhodnutie súdu, ale ani pre rozhodnutie správneho orgánu. Tvrdí, že lustrácie vykonával za účelom ochrany svojich informátorov pri odhaľovaní trestnej činnosti.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že dôkazy, ktoré boli zadovážené v rámci samostatného personálneho konania vedeného v súlade s ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z.z., boli zadovážené zákonným spôsobom. Žalobca mal možnosť sa so všetkými dôkazmi oboznámiť, čo aj urobil a zákonnosť ich zadováženia (ani v podanej žalobe) nenamietal. Žalobca vo svojej výpovedi dňa 9.decembra 2005 priznal, že niekedy pomáha svojim blízkym priateľom alebo ak niekto z rodinných príslušníkov kupuje cez bazár alebo cez lízing motorové vozidlo, v rámci databázy vie zistiť, či to vozidlo je kradnuté, či na vozidlo nie je lízing, čiže nepochádza z trestnej činnosti. Vo svojej výpovedi tiež uviedol, že na vstup do databázy používal výlučne prístupové heslo, ktoré mal pridelené, pričom výsledky vykonaných lustrácií pre blízke osoby neevidoval v žiadnych záznamoch. Žalobca tiež uviedol, že ak bol požiadaný o vylustrovanie vozidla SMS správou, tak aj on výsledok lustrácie zasielal SMS správou späť na mobilný telefón. Vykonané lustrácie teda v žiadnom prípade nesúviseli so služobnou činnosťou žalobcu. Žalobca nenavrhol ani nepredložil taký dôkaz, ktorým by relevantným spôsobom vyvrátil zistený skutkový stav alebo ospravedlnil svoje protiprávne konanie. Žalovaný ďalej uviedol, že použitie informačno-technických prostriedkov bolo vykonané na základe príkazov sudcu Krajského súdu v Bratislave, ktoré sú evidované pod číslami Ntt-3-V-2914/2005, Ntt-3-V-2915/2005, Ntt-3-V-2916/2005, Ntt-3-V-2917/2005, Ntt-3-V-2918/2005 zo dňa 25.novembra 2005 a patria do režimu utajenia stupňa Vyhradené podľa

zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností. Poukazovanie žalobcu na to, že nebolo preukázané z akého počítača a ktorá osoba vykonávala lustrácie, že nebola zistená IP adresa počítača a ani miesto vstupu do uvedenej databázy, nie je dôvodné. Zo zadovážených dôkazov, s ktorými mal možnosť oboznámiť sa aj žalobca, je dostatočne preukázané, že predmetné lustrácie vykonal žalobca prostredníctvom výpočtovej techniky, ktorá sa nachádzala v budove Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Lokalizácia miesta, odkiaľ boli SMS odosielané a následne prijímané, je irelevantná.

Žalovaný uviedol, že zvlášť hrubé porušenie služobnej disciplíny spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, keď bez súvisu so svojou služobnou činnosťou vstupoval do databázy, k čomu neoprávnené využíval aj cudzie prístupové heslá, pričom informácie, ktoré z nej získal, následne poskytoval neoprávnenému subjektu, ktorý na to nemal žiadny zákonný nárok. Žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď si počas nej svedomito neplnil úlohy na úseku svojho služobného zaradenia uložené mu zákonom, najmä § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, čl. 10 ods. 1, ods. 2 nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 23/2004 o prevádzke informačného systému centrálna evidencia vozidiel, čl. 5 nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 3/2002 o etickom kódexe policajta. Žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v oblasti štátnej služby policajtov a prepustenia zo služobného pomeru: III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06, III. ÚS 345/04, 4 Sž 67-68/2001, 1 Sžo 220/2008, 6 Sžo 237/2009, 1 Sžo 33/2008, 8 Sžo 150/2009, 2 Sžo 67/2007, 4 Sž 124/2001, 4 SžoKS 25/2006, 6 Sžo 84/2007, 6 Sžo 98/2008, 2 Sžo 5/2009, SžoNS 53/2003, 4 Sž 149/99, atď.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu ako aj internetovej stránke súdu www.nsud.sk.

V správnom súdnictve súdy preskúmavajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, t.j. orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Zákon č. 73/1998 Z.z. upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru (okrem iných). Štátnou službou sa na účely tohto zákona rozumie plnenie úloh Policajného zboru policajtom v služobnom úrade alebo v zahraničí a právne vzťahy s tým súvisiace; štátna služba sa vykonáva v služobnom pomere a zakladá sa vo vzťahu k štátu (§ 2 ods. 2, ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Podľa § 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 171/1993 Z.z.) policajný zbor je ozbrojeným bezpečnostným zborom, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti, vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úlohy, ktoré pre Policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky (ods. 1). Policajný zbor sa vo svojej činnosti riadi ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná (ods. 3).

Túto doktrínu možno dodržať len vtedy, ak sa stane vlastným pravidlom príslušníkov, ktorí tento silový orgán vnútornej ochrany štátu tvoria. Preto nevyhnutnou podmienkou vzniku služobného pomeru občana k policajnému zboru (§ 16 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.) je zloženie služobnej prísahy v znení uvedenom v § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. (*„Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi,*

zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“). Teda sľubu, ktorým doktrínu potvrdzuje s tým, že na to využije všetky svoje sily a schopnosti, a to aj s nasadením vlastného života. Uvedená prisaha nie je prázdnu proklamáciou určenou k obradným efektom ceremoniálu slávnostného prijatia občana do Policajného zboru, ale skutočným potvrdením záväzku. Zložením sľubu sa občan stáva príslušníkom Policajného zboru, kategórie osôb, ktorých konanie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Takýto zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie. Prirodzeným je očakávanie, že policajti pri svojom postavení budú príkladne rešpektovať zákony štátu nielen v rámci služby, ale aj mimo nej, ako sa k tomu zaviazali (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.novembra 2002 sp. zn. 4 Sž 118/02, publikovaný v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 36/2004). Vybraným skupinám štátnych zamestnancov (policajtom) a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom poskytuje lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Na druhej strane váh sa však nachádzajú vyššie požiadavky na profesionálny a morálny charakter policajta pre výkon štátnej služby. Ich porušenie zákon nekompromisne sankcionuje. Vo vzťahu k plneniu služobných povinností zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších ako ustanovení iných zákonov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Sž-o-NS 53/03 zo dňa 18.novembra 2003).

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad 5 Sž 92/97, 4 Sž 185/2000, 6 Sž 13/2001, Sž-o-NS 23/2003, Sž-o-NS 53/2003, 4 Sž 143/2002, 7 Sž 107/2001, 7 Sž 86/2002, 2 Sžo 156/2008, 2 Sž-o-KS 48/2005) ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06) vyplýva, že v konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z.z. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom

preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie nevinny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru (s výnimkou ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f/ zákona č. 73/1998 Z.z., o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde) nie je podmienené výsledkom trestného konania.

Z obsahu súdneho spisu ako aj administratívneho spisu žalovaného č. UIS-425/KOK-2005, ktorý je súčasťou súdneho spisu, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že žalobca v čase od 24.novembra 2005 do 8.decembra 2005 vstupoval do centrálnej evidencie motorových vozidiel aj vo veciach, ktoré nesúviseli s jeho služobnou povinnosťou, najmä pomáhal (podľa jeho vyjadrení) svojej rodine a blízkym priateľom v prípade kúpy motorového vozidla a zisťoval, či je vozidlo kradnuté, či na vozidlo nie je lízing alebo či nepochádza z trestnej činnosti. Tieto lustrácie pre svoje blízke osoby neevidoval v žiadnych záznamoch (zápisnica o výsluchu žalobcu č. PPZ-50-BOK-C-2005 zo dňa 9.decembra 2005). Sprístupňovanie vylustrovaných informácií z centrálnej evidencie motorových vozidiel vykonával prostredníctvom mobilného telefónu NOKIA 3310 č. X. (išlo o komunikáciu medzi telefónmi č. X. a č. X.). Z operatívno-pátracej činnosti je zrejmé, že tento mobil NOKIA 3310 č. X. užíval v inkriminovanom čase žalobca. Rovnako z prepisov zvukových, obrazových a telekomunikačných záznamov (záznamov z pevnej linky, mobilného telefónu) vyplýva, že žalobca v čase od 24.novembra 2005 do 8.decembra 2005 pri lustrácii v centrálnej evidencii motorových vozidiel nepostupoval v súlade so zákonom č. 73/1998 Z.z., nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 23/2004 o prevádzke informačného systému centrálna evidencia vozidiel; motorové vozidlá a ich vlastníkov lustroval na súkromné účely vo svoj prospech alebo v prospech iných neoprávnených osôb a informácie poskytoval subjektom, ktoré neboli oprávnené na prijímanie takých informácií. Celkovo išlo o 172 lustrácií v súkromnom záujme žalobcu, žalobcom nezaevidovaných do zoznamu lustrovaných motorových vozidiel, prípadne ich vlastníkov. Navyše, informácie z centrálnej evidencie motorových vozidiel žalobca poskytoval vždy na jedno telefónne číslo (X.), čím je

vyvrátené tvrdenie žalobcu, že informácie poskytoval viacerým svojim informátorom alebo svojim blízkym (v takom prípade by boli informácie posielané na viac telefónnych čísiel). Použitie informačno-technických prostriedkov bolo vykonané na základe príkazu sudcu Krajského súdu v Bratislave č. Ntt-3-V-2914/2005, Ntt-3-V-2915/2005, Ntt-3-V-2916/2005, Ntt-3-V-2917/2005, Ntt-3-V-2918/2005 zo dňa 25.novembra 2005 a patria do režimu utajenia stupňa Vyhradené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval vykonané dôkazy za súladné so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Na tomto mieste Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na správne tvrdenie krajského súdu, že ak sú pre účely administratívneho konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V správnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nepostačujú svojou formou pre účely trestného konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že u žalobcu boli splnené podmienky na prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., pretože je neprijateľné a nezlučiteľné so záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý bez súvisu so služobnou povinnosťou a bezdôvodne vstupoval do centrálnej evidencie motorových vozidiel, k čomu neoprávnene využíval aj cudzie prístupové heslá, a takto získané informácie poskytoval osobe, ktorá na to nemala zákonný nárok.

V konaní krajského súdu nedošlo k porušeniu zásady plnej jurisdikcie vyplývajúcej z ustanovenia § 250i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa citovaného ustanovenia, ak správny orgán rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Na základe toho v preskúvanej právnej veci, ktorej predmetom je vyhodnotenie správnosti aplikácie všeobecne záväzných právnych predpisov na prepustenie žalobcu zo štátnej služby príslušníka Policajného zboru, krajský súd vychádzal zo skutkových zistení a dôkazov vykonaných správnym orgánom, ktoré považoval

za dostatočné, čo mu umožňuje ustanovenie § 250i ods. 2 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku. Uplatnenie plnej jurisdikcie súdom v súdnom preskúmvacom konaní nemusí v každom prípade viesť k samostatnému vykonaniu dôkazov zo strany súdu; súdu je umožnené samostatne vyhodnotiť skutkový stav na základe dôkazov, ktoré vykonal správny orgán (pretože ich súd považuje za dostatočné a v súdnom konaní by došlo k duplicitnému dokazovaniu). K opätovnému vykonaniu dôkazov môže súd pristúpiť až v prípade nejasností, nezrozumiteľností týchto dôkazov (vykonaných správnym orgánom), prípadne môže vykonať aj ďalšie dôkazy nevykonané správnym orgánom, čo však v predmetnej právnej veci nebolo nevyhnutné, nakoľko súd prvého stupňa ako aj odvolací súd považovali skutkový stav zistený žalovaným na posúdenie predmetnej právnej veci za dostatočný. Pri dokazovaní podľa § 250i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku nemôže ísť o doplnenie dokazovania v zásadnom smere (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž-o-KS 56/2006 z 18. apríla 2007 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe pod č. 27/2008). Je potrebné zdôrazniť, že ani v prípadoch plnej jurisdikcie by súd nemal na seba preberať právomoc a zodpovednosť orgánu verejnej správy na konanie a rozhodnutie vo veci.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 S 59/2009-105 zo dňa 14. mája 2010 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a stotožnil sa s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová